

Arrest

nr. 131 615 van 17 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: Z. (/...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

☒ *12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.*

Op 14.11.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 02.07.2012. Op 27.08.2013 kreeg betrokkene nogmaals een termijn tot 03.09.2014 om het grondgebied te verlaten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag op 16.11.2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.05.2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 07 dagen werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 18.08.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.01.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 06.06.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 21.03.2012 . Deze beslissing is door de stad Antwerpen aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 27.01.2012 eveneens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 21.05.2012 . Deze beslissing is op 02.07.2012 door de stad Antwerpen aan betrokkene betekend.

Betrokkene diende op 25.10.2012 nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.10.2013 . Deze beslissing is op 14.11.2013 door de stad Antwerpen aan betrokkene betekend met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexes).

Op 12.12.2013 diende betrokkene nog een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 04.03.2014 . Betrokkene werd door de stad Antwerpen ugenodigd om op 01.04.2014 kennis te nemen van deze beslissing maar daagde niet op en liet na enig bericht te geven. De onontvankelijkheidsbeslissing is op 10.06.2014 aan betrokkene betekend.

Op 27.08.2013 kreeg betrokkene nogmaals een termijn tot 03.09.2014 om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkene legaal in België verblijvende familieleden heeft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties en brengt bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Het feit dat de Rechtbank van Eerste Aanleg betrokkene op 26.09.2014 als staatloze erkende geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Macedonië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Marianne Verdurme, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, [S.Z.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

2. Rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het tweede, derde en vierde middel beroept de verzoekende partij zich onder andere op de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.3. Betreffende het bestaan van een privé- en gezinsleven, verwijst de verzoekende partij naar haar feiten uiteenzetting waaruit blijkt dat zij samen met haar gezin, namelijk haar man en zoon, in België verbleef, doch dat laatstgenoemden reeds werden gerepatriëerd naar Macedonië, zij na haar vrijlating in augustus 2014 bij haar familie in België verbleef, zijnde bij E.S., diens vrouw S.T. en hun zoontje, dat zij allen woonachtig waren op hetzelfde adres in Antwerpen en dat deze familie instond voor haar levensonderhoud. Voorts verwijst zij naar door haar bijgevoegde stukken, zijnde foto's, een huurovereenkomst op het genoemde adres en de erkenningsakte van de heer E.S. voor diens zoon. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was of minstens had moeten zijn daar zij haar familie heeft aangetroffen op het adres op 9 september 2014 en 14 oktober 2014. De verzoekende partij meent dan ook dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op de feitelijke omstandigheden. Verder in het verzoekschrift wijst de verzoekende partij er nog op dat het feit dat zij tweemaal werd aangetroffen in de woning van haar familieleden een ernstige aanwijzing vormt dat er *in casu* sprake is van een sterke familiale band. Ook merkt de verzoekende partij op dat zij reeds jaren in België verblijft, waardoor zij ook vanuit individueel opzicht er alle belang bij heeft niet van het grondgebied te worden verwijderd, dat zij hier immers een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand heeft gebracht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar het sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in België, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Overigens maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat het tot stand gebracht sociaal en economisch welzijn, een hinderpaal zou vormen voor het opleggen van een verwijderingsmaatregel die gestoeld is op het gebrek aan verblijfsdocumenten.

3.3.2.5. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven met de door haar aangegeven familieleden betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf.

EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot stelling dat de door haar genoemde personen familie van haar zijn, zonder te specificeren welke familieband zij dan wel heeft met deze personen. Het enkele feit dat de verzoekende partij en één van de genoemde personen dezelfde familienaam hebben, betekent niet automatisch dat zij familie zijn. Voorts blijkt uit de door de verzoekende partij toegevoegde stukken ook niet dat de door haar genoemde personen een familiale band met haar hebben. Uit de foto's kan niet opgemaakt worden met wie de verzoekende partij gefotografeerd wordt. Verder kunnen foto's geenszins een bloedband of familieband aantonen. Ook de erkenningsakte toont geenszins een familieband van de verzoekende partij met de personen vermeld op de erkenningsakte aan.

Zelfs in de veronderstelling dat de persoon met dezelfde familienaam als de verzoekende partij familie van de verzoekende partij is, heeft de Raad nog het raden naar het soort familieband van de verzoekende partij met de door haar genoemde personen.

In elk geval blijkt niet en geeft de verzoekende partij niet aan dat de persoon met dezelfde familienaam of de andere genoemde persoon haar partner zou zijn. Daarbij kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij aangeeft dat haar partner reeds naar Macedonië werd gerepatriëerd. De in België verblijvende familieleden betreffen ook geen minderjarige kinderen van de verzoekende partij, daar twee van de drie door haar genoemde personen volwassen zijn en derde genoemde persoon het kind is van de eerste en tweede door haar genoemde personen. In dit verband merkt de Raad dan ook op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de andere familiale relaties, zoals bijvoorbeeld tussen ouders en meerderjarige kinderen en broer en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat zij samenwoont met haar familieleden en dat de familie in haar levensonderhoud heeft voorzien. Betreffende het voorzien in haar levensonderhoud door haar familie, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij geenszins staft aan de hand van bewijsstukken. Betreffende de samenwoning, merkt de Raad op dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfsplaats in voorliggende zaak op zich onvoldoende is om een gezinssituatie te scheppen.

Bovendien wenst de Raad er op te wijzen dat het kerngezin, de partner en de zoon van de verzoekende partij, zich reeds terug in Macedonië bevinden, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, zodat zij in Macedonië haar gezinsleven kan leiden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het niet nader gepreciseerde gezinsleven in België meer beschermingswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM dan het gezinsleven met haar partner en zoon.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.6. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest betreft dient er voorts op te worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Inzake de specifieke omstandigheden die zij had kunnen aanvoeren en die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden, verwijst de verzoekende partij vooreerst naar haar gezins- en privéleven. Zij herhaalt dat zij bij haar familie in België verblijft waar zij werd aangetroffen, verwijst naar de door haar bijgevoegde stukken, stelt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte diende te zijn daar de verwerende partij haar familie aantrof op haar adres, dat haar aanwezigheid op het adres van de familieleden een ernstige aanwijzing vormt van een sterke familiale band en dat haar familie instond voor haar levensonderhoud en welzijn. Zoals bovenstaand besproken blijkt niet dat haar gezins- of privéleven geschaad wordt door de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van in België verblijvende familieleden doch oordeelde dat een terugkeer naar het land van herkomst voor de verzoekende partij niet in disproportionaliteit staat met haar recht op een privé- en gezinsleven. De verzoekende partij verduidelijkt niet welke specifieke elementen met betrekking tot haar privé- en gezinsleven zij had kunnen aanbrengen, waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die een invloed zouden kunnen gehad hebben op de besluitvorming.

In tweede instantie verwijst de verzoekende partij naar haar recent verworven statuut van staatloze, erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en het feit dat haar raadsman aankondigde op basis hiervan een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook hier stelt de Raad vast dat, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, de verwerende partij op de hoogte was van het statuut van erkend staatloze van de verzoekende partij. Dit wordt overigens bevestigd door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift. De verwerende partij oordeelde dat het feit dat de rechtbank van eerste aanleg de verzoekende partij als staatloze erkende haar geen automatisch recht op verblijf geeft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het statuut van staatloze het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat. In zoverre de verzoekende partij lijkt te menen dat de besluitvorming anders zou zijn geweest indien de verwerende partij op de hoogte was geweest van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke elementen zij had willen aanbrengen in een aanvraag om machtiging tot verblijf, behalve het feit dat haar het statuut van staatloze erkend werd, waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die een invloed zouden kunnen gehad hebben op de besluitvorming. Bovendien wijst de Raad er op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, de verwerende partij niet belet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* het niet horen, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, haar de mogelijkheid ontnomen heeft om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij verwijst naar haar familie in België bij wie zij verblijft. Ze is van mening dat haar familie er alle belang bij heeft dat zij niet verwijderd wordt van het grondgebied, dat zij daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voorbrengt gebaseerd op artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst in wezen aldus naar de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekster moet aantonen.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelet op wat voorafgaat niet aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER